

Marion van de Coolwijk

Meiden zijn gek...
op vakantie

δ

Hoofdstuk 1

‘Echt?’ Saartjes mond viel open van verbazing. ‘Maar dat is supergoed nieuws!’ Ze sloeg haar armen om haar vriendin heen. ‘Waaah, helemaal te gek. We gaan naar Frankrijk. Zon, zee, strand, leuke jongens. Weten Nikki en Valerie het al?’

Janine wurmde zich uit de omhelzing van haar vriendin.

‘Nee, maar nu jij het weet, zal dat niet lang meer duren.’

Ze zaten in de tuin bij Saartje. Het was vrijdagmiddag, de school was net uit. Janine lag languit in het gras. Saartje kon altijd zo lekker overdreven enthousiast zijn.

‘Het was wel een hele klus, hoor,’ zei Janine. De afgelopen dagen had ze vreselijk haar best gedaan om haar ouders te overtuigen dat ze echt niet alleen met hen mee wilde op vakantie.

Alleen was saai. Haar ouders hadden een caravan, waarmee ze ieder jaar in de zomer naar Frankrijk gingen. Ook voor deze zomer was de camping al gereserveerd. Maar Janine baalde.

Nu haar oudere broers niet meer mee gingen, zag ze er vreselijk tegenop. Ze was niet zo’n held. Samen met haar broers durfde ze alles, maar alleen? Ze zag zichzelf echt niet in haar uppie naar de disco gaan. Of alleen naar het zwembad of het strand. En twee weken voor de caravan hangen met een boek, zoals haar ouders deden, was boring.

Het idee om haar vriendinnen mee te nemen kwam onverwacht.

Tijdens de aardrijkskundeles had de meester verteld over Frankrijk.

Dat het zo’n mooi land was. Dat je er zo lekker kon eten en dat de mensen heel gastvrij waren. Janine kon tijdens die les honderduit vertellen en sprak zelfs een paar woordjes Frans.

Haar vriendinnen hadden haar in de pauze nieuwsgierig uitgehoord.

‘Ik ben één keer in Frankrijk geweest,’ had Nikki gezegd.

‘Maar toen was ik een jaar of vijf. Ik weet er niet veel meer van.

Sinds mijn vader er niet meer is, blijft mijn moeder liever in

Nederland. Zeeland, Drenthe en vorig jaar waren we een weekje in Zandvoort. Nu mijn moeder met Mauro gaat, zal ze wel helemaal niet weg willen.’ Ze grijsde.

‘Ik ben een paar keer in Duitsland geweest!’ riep Valerie.

‘En in Engeland.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Niet schokkend ver weg, maar toch... Het was het buitenland.’

Saartje was als kleuter een keer in Spanje geweest, maar daar wist ze niet veel meer van. De laatste jaren ging ze met haar ouders naar Italië. ‘Mijn vader moet werken deze zomer,’ ging ze verder. ‘Een of ander project in Noorwegen. Mijn moeder heeft al gezegd dat we thuisblijven deze zomer.’ Ze zuchtte. ‘Ik mag bij mijn opa en oma logeren,’ zei Valerie met een knipoog. ‘Mijn ouders zijn vijftien jaar getrouwd en gaan samen op vakantie. Een tweede huwelijksreis noemen ze dat.’

Ze keek teleurgesteld. ‘En ik ben de dupe.’

‘Gezellig,’ mompelde Saartje. ‘Zijn we in ieder geval met zijn drietjes thuis.’ Ze keek naar Janine. ‘Ik zou wel met je meewillen naar Frankrijk.’

‘Nou, ik ook,’ riep Nikki. ‘Mijn Frans is uitstekend.

Mayonaise, portemonnee en trottoir.’ Ze lachte. ‘Konden we onszelf maar klein maken. Dan verstopten we ons in Janine haar koffer en gingen we stiekem mee.’

Janine dacht na. ‘Hmm, misschien is dat wel een idee.’

‘Wat?’

‘Dat jullie meegaan naar Frankrijk.’

De meiden keken Janine verrast aan.

‘Hoezo mee?’ vroeg Saartje.

‘Mee op vakantie,’ antwoordde Janine. ‘In een tent.

Mijn ouders hebben een caravan. Ik slaap in een eigen tent.

Die is net groot genoeg voor vier personen.’

‘Te gek!’ riep Nikki. ‘Lekker keten.’

Valerie pakte Janines arm vast. ‘Dat vinden je ouders toch nooit goed?’ Ze dacht na. ‘En wat dacht je van onze ouders?’

Ik weet niet of ik zomaar mee mag naar Frankrijk.’

‘We kunnen het toch proberen?’ Saartje drong aan. ‘Het is een te gek idee. Als we het niet proberen, weten we zeker dat we de hele zomer thuiszitten.’

De meiden waren dolenthousiast aan het fantaseren geslagen, maar beseften heel goed dat het een gewaagd plan was.

Janines ouders waren niet zo avontuurlijk ingesteld.

En dat was nog zacht uitgedrukt.

Vier meiden in een tentje was een grote verantwoordelijkheid.

Valerie, Nikki en Saartje hadden al snel toestemming van hun ouders gekregen om mee te gaan. Alles hing nu af van Janine haar ouders. Janine had zich suf gepraat. Dagenlang.

Steeds weer somde ze de voordelen op. Haar ouders kenden haar vriendinnen toch? En de tent was groot genoeg. De auto ook. Dus wat was het probleem? En samen met haar vriendinnen zou ze zich goed vermaken en hoefden ze niet ongerust te zijn als ze alleen naar de disco ging of bij het zwembad hing.

‘En dan kunnen jullie lekker lezen,’ had ze er nog aan toegevoegd.

Haar ouders twijfelden. Natuurlijk wilden ze dat Janine ook een leuke vakantie had, maar als er nu wat gebeurde met een van haar vriendinnen? Het waren toch kinderen van iemand anders. Janine legde uit dat ze echt heel voorzichtig zouden doen.

Dat ze echt niet in zeven sloten tegelijk zouden lopen.

Ze waren geen kleuters meer!

Langzamerhand begonnen haar ouders het goed te vinden.

Maar er moesten wel duidelijke afspraken worden gemaakt.

Ook financieel. Janine had het allemaal geaccepteerd. Het mocht!

Haar vriendinnen mochten mee naar Frankrijk.

En nu was Saartje de eerste die het goede nieuws hoorde.

Janine keek tevreden naar de strakblauwe hemel boven

Saartjes tuin. ‘Straks liggen we op het Franse strand, eten we Franse croissantjes en worden we poepiebruin.’

‘Ik stuur Nikki en Valerie een berichtje,’ zei Saartje en ze pakte haar mobiel.

Janine pakte haar arm vast. ‘Nee wacht. Ik heb een beter idee.’

Ze stond op. ‘We gaan naar ze toe.’

‘Maar...’ Saartje keek op haar horloge. ‘Nikki is trainen en Valerie heeft zangles.’

‘Die zangles duurt geen eeuwen. We gaan eerst naar Nikki en dan met zijn drieën naar Valerie. We vervelen ons toch. Of we nu hier rondhangen of op het voetbalveld.’

Saartje stemde in en even later fietsten ze in de richting van de voetbalvelden.

‘Wanneer gaan we eigenlijk precies?’ vroeg Saartje.

‘Meteen het eerste weekend van de vakantie.’

Janine stak haar hand uit en ze fietsten de Sportlaan op.

‘Dat scheelde enorm in de prijs.’

Saartje knikte. Ze wist dat Janines ouders zuinig leefden.

Met twee studerende zonen konden ze zich geen dure uitgaven veroorloven. ‘Jullie gaan altijd kamperen, hè?’

‘Ja, ik weet niet beter,’ antwoordde Janine. ‘Mijn ouders hebben die caravan al vijftien jaar.’

‘En jullie gaan steeds naar Frankrijk?’

Janine schudde haar hoofd. ‘We zijn ook een keer naar Italië geweest en een keer naar Denemarken. Maar Frankrijk is toch het allerleukste. Daar heb je alles: bos, strand, zon, lekker eten!’

‘Mmm, van die kaasjes.’

‘Ja, maar ook gigalekkere ijsjes.’

‘Ik kan niet wachten!’

Ze fietsten het sportcomplex op en zetten hun fietsen in een van de rekken.

‘Op welk veld zal Nikki trainen?’ vroeg Saartje zich hardop af.

Ze liepen langs een veld waar middelbare scholieren aan het trainen waren. Via een smalle doorgang kwamen ze bij de achterste twee velden waar ook voetbal werd.

Grote klodders modder spatten achter de spelers op.

‘Zij liever dan ik,’ sprak Janine. ‘Dat geren door de modder.’

Saartje lachte. ‘Ja, echt gras kun je het niet noemen. Hopelijk is het grasveld in Frankrijk beter.’

‘Veel beter.’ Janine liep naar de smalle middenstrook tussen de twee velden. ‘Maar ja, dat levert weer andere problemen op.’

Ze draaide zich om. ‘Het stikt er van de oorwurmen.’

Het gezicht van Saartje betrok. ‘Oorwurmen? Glibberen die in je oren?’

‘Ik denk het. Anders heten ze vast niet zo.’

‘Hoe groot zijn die... die oorwurmen?’

Janine hield haar duim en wijsvinger iets van elkaar.

‘Zo. Ongeveer een centimeter en ze zijn altijd met een hele groep.’

‘Getver.’ Saartje verbleekte. ‘Maar hoe weet zo’n oorwurm nu dat hij in je oor moet kruipen? Hij is zo klein, hij kan wel in mijn neus kruipen. Of in mijn mond.’

Janine keek serieus. ‘Ja, daar zeg je me wat. Daar heb ik nog nooit aan gedacht.’

‘Heb je ze gezien?’

‘Wat?’

‘Oorwurmen?’

‘Ja, tuurlijk. Ze zitten geregeld in mijn slaapzak.’

‘Wat!’ Saartje schreeuwde het uit. Een paar jongens op het veld keken haar kant op. ‘Dat meen je niet,’ fluisterde ze.

‘Echt wel. Maar ze doen niets, hoor!’

‘Kan me niet schelen,’ siste Saartje. ‘Ze moeten uit mijn buurt blijven.’

‘Dan moet je niet gaan kamperen,’ zei Janine. ‘Het is gewoon de natuur.’

‘Natuur... natuur... ik heb niets met de natuur.’ Saartje haalde diep adem. ‘Hooguit die natuur.’ Ze wees naar een jongen die rakelings met de bal langs de lijn rende.

‘Hé, Myren!’ Saartje stak haar hand op.

Myren keek op en verstpapte zich. De bal rolde over de lijn en er klonk een fluitsignaal.

‘Wat doe je nou, man!’ schreeuwde een jongen.

Myren gaf Saartje een knipoog. ‘Sorry!’ riep hij. ‘Misstap.’

Nikki kwam aangerend en pakte de bal op.

Haar blonde piekharen staken alle kanten op.

‘Hoi,’ riep ze toen ze haar vriendinnen zag. Behendig wierp Nikki de bal weer het veld in en rende richting het doel. ‘Terug die bal!’ riep ze. De bal kwam met een mooie boog voor haar voeten.

Myren probeerde haar tegen te houden, maar Nikki speelde hem compleet weg. Met een mooie draai om de bal passeerde ze hem.

‘Knap,’ zei Janine.

‘Heel knap,’ mompelde Saartje, die haar ogen niet van Myren af kon houden.

Bewonderend keken Janine en Saartje toe hoe Nikki de bal langs drie spelers manoeuvreerde en een doelpunt scoorde.

Er klonk gejuich en Nikki stak haar arm omhoog.

Myren liep naar haar toe en boxte haar hand.

‘Ze is goed,’ zei Saartje. ‘Geen wonder dat Myren gek op haar is.’

Een beetje jaloers keek ze naar haar voetballende vriendin die door Myren omhelsd werd. ‘Ze hebben nu al twee maanden verking.’

Janine stootte Saartje aan. ‘Jij toch ook met Thijs?’

Saartje zuchtte. ‘Jawel, maar hij haalt het niet bij Myren.’

Ze schrok van haar eigen woorden. ‘Dat zie jij toch ook?’

Ik bedoel... kijk dan hoe hij eruitziet. Jij gaat met Niels, maar...’

Janine liet haar vriendin niet uitpraten. ‘Ja, en daarom vind ik Niels de allerleukste jongen op aarde. Heb jij dat niet met Thijs dan?’

Saartje zweeg en Janine keek bezorgd. ‘Dus je bent nog steeds op Myren?’

Saartje staarde naar het voetbalveld waar weer enthousiast gespeeld werd.

‘Nou?’ drong Janine aan.

‘Misschien,’ mompelde Saartje.

‘Weet Thijs dat?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Saartje. ‘En jij houdt je mond!’

Ook tegen Nikki.’

Janine zweeg.

Er klonk een fluitsignaal en de spelers renden een voor een het veld af. Nikki en Myren praatten nog wat met de trainer en kwamen als laatsten aangelopen.

‘Hé!’ Myren stak zijn hand op. ‘Stonden jullie hier al lang?’

‘Lang genoeg om jou te zien verliezen,’ riep Saartje en ze stak haar tong uit.

‘Ja, Nikki was goed.’ Myren sloeg zijn arm om Nikki’s middel en keek bewonderend. ‘De beste!’

‘We hebben goed nieuws,’ zei Janine. ‘We gaan naar Frankrijk!’

Nikki liet de woorden van Janine tot zich doordringen.

‘Echt?’

Janine knikte. ‘Ja, het mag.’

Nikki liet Myren los en sprong over het hek naar Janine toe.

‘Yes!’

‘Volgens mij moet je *oui* zeggen,’ zei Myren.

Hij keek naar Saartje. ‘Ga jij ook mee?’

Saartje knikte. ‘En Valerie ook.’

Ze liepen naar de kleedkamers.

‘Gezellig,’ zei Myren. ‘Kan ik ook niet mee?’

‘Wat mij betreft wel,’ zei Saartje en ze kwam naast hem lopen.

‘Maar ik weet niet of dat wel zo’n goed idee is.’

‘Hoezo?’

‘Nou, jij twee weken in een tent met vier meiden.’

Ze duwde met haar schouder tegen zijn bovenarm.

‘O, ik ben wel wat gewend, hoor. Ik heb drie zussen.’

Nikki draaide zich om. ‘Jij blijft lekker thuis! Niels en Thijs gaan ook niet mee, dus jij ook niet. Het wordt een vakantie zonder jongens.’

Myren trok een sip gezicht. ‘Twee weken zonder jou?’

‘Heb medelijden. Dat overleef ik toch niet?’

Nikki grijnsde. ‘Toneelspeler! Je gaat zelf op surfkamp en een week naar Duitsland.’

Lachend liepen Myren en Nikki de kleedkamer in.

‘Wachten jullie even?’ vroeg Nikki nog snel.

Janine en Saartje gingen op een van de bankjes zitten die langs het hoofdveld stonden.

‘Je slooft je uit,’ siste Janine.

‘Helemaal niet.’ Saartje leunde achterover. ‘Hij begon toch.’

‘Luister Saar. Ik wil geen gedoe. Laat Myren met rust.’

‘Ik doe toch niets?’

Janine stond op. ‘Ik ga naar de wc. Ik ben zo terug.’ Ze stond op en liep de kantine in. Saartje staarde voor zich uit. Myren was echt goed in sport. Ze zuchtte. Thijs was eerder grappig dan sportief. Hij kon lekker gek doen. Thijs was stoer en iedereen moest altijd om hem lachen. Zij ook. Dat Thijs verkering met haar wilde, kwam haar goed uit.

Ze genoot van alle jaloerse blikken als ze bij hem was.

En al haar vriendinnen hadden toch een vriendje?

Oké, Valerie niet. Maar Valerie was verliefd op zichzelf.

Zingen, dansen en acteren waren haar grote liefdes.

Daar kon geen jongen meer bij.

‘Wat zit je te dromen?’ Myren kwam naast Saartje zitten.

‘Zeker over de vakantie.’ Hij leunde achterover. ‘Jullie boffen maar. Zon, zee, strand...’

‘Leuke jongens.’ Het was eruit voor ze er erg in had. Saartje voelde dat ze een rood hoofd kreeg. ‘Eh... ja, dat zeggen ze,’ vulde ze aan.

Er viel een stilte. Saartje schoof ongemakkelijk met haar voet heen en weer over de betontegels.

Myren was de eerste die sprak. ‘Thijs is gek op je.’

‘Dat weet ik.’

‘En jij?’ Myren draaide zich om.

‘Wat?’ Saartje keek Myren strak aan.

Myren sprak langzaam. ‘Thijs is mijn beste vriend. Ik weet dat je hem... nou ja, je was eerst op mij, dus...’

‘Wat denk je nou?’ bromde Saartje. ‘We gaan gewoon lekker lol trappen in Frankrijk.’

De verbaasde blik van Myren deed haar goed.

Hoofdstuk 2

‘Hoelang is het eigenlijk rijden?’ Valerie leunde met haar hoofd tegen het autoraam. De bomen zoefden voorbij. Volgens de borden waren ze zojuist Breda voorbij gereden. ‘Vanaf hier nog een uurtje of acht,’ zei Janine. ‘Maar we houden ook nog pauzes dus reken er maar op dat we er pas eind van de middag zijn.’

‘Zo lang?’ Valerie zuchtte. ‘Ik heb nu al slaapvoeten.’

‘En ik moet plassen,’ zei Saartje.

Het was eindelijk vakantie. De laatste weken van het schooljaar waren voorbij gevlogen. Ze hadden allemaal een goed rapport meegekregen van de meester en hij had ze vrijdagochtend een fijne vakantie toegewenst.

‘Tot over een paar weken,’ had hij gezegd. De meiden hadden enthousiast verteld over hun gezamenlijke vakantie en ze konden niet wachten tot ze zouden vertrekken.

En nu was het zover. Nog voordat het licht werd, waren ze vertrokken. Janines vader wilde Parijs voorbij zijn voordat het drukke verkeer op gang zou komen. Saartje, Valerie en Nikki waren tegen halfvier naar het huis van Janine gebracht door hun ouders. Hun tassen hadden ze de avond ervoor al afgegeven. De auto was helemaal ingepakt en de caravan was aangehaakt. Ze konden direct vertrekken.

Terwijl ze de straat uitreden, werden ze uitgezwaaid door hun ouders. Saartje, Valerie en Nikki zaten op de achterbank, Janine op de opgeklapte extra stoel achterin, naast de tas met broodjes en drinken.

Het eerste uur was relaxed verlopen. Nog wat slaperig hadden ze naar hun eigen muziek geluisterd. Maar nu ze de grens van België naderden, waren ze klaarwakker.

‘Nog even en dan zijn we in het buitenland,’ zei Saartje en ze ging rechtop zitten. ‘Ik heb er zin in. Shoppen, terrasjes, ijsjes eten... De vakantie is begonnen!’

Ze reden langs een blauw bord met daarop het woord België omringd door kleine sterretjes.

‘Gek eigenlijk dat je geen verschil ziet,’ zei Nikki.